

LA DONA VELOÇ D'IMMA MONSÓ

El mes d'abril hem compartit un intens debat a ran de la lectura de la novel·la "La dona veloç" premiada amb el Premi Ramon Llull el 2012.

A cap dels llibreforumencs els ha causat cap impressió especial: una lectura distreta i prou, com ja havíem experimentat amb una altra obra seva que anys enrere vam llegir ("Un home de paraula"). Efectivament, la novel·la no és cap meravella retòrica ni oculta el missatge darrere de laberints que obliguin el lector a rumiar i a interactuar gaire amb el text. En aquest sentit, la lectura ja ha complert la seva missió: després de tants clàssics, s'havia demanat un respir amb un relat lleuger. Et voilà!

Curiosament, però, i això també ho hem viscut en d'altres ocasions, una obra menor -literàriament parlant- ens du a un ampli debat que fins i tot fa perillar l'entesa per una massa estrident polifonia de veus. Vam debatre de forma encesa sobre la concepció de la vida actual: la immediatesa, la pressa, la superficialitat, l'excés d'individualisme que deriva necessàriament en un egoisme eixorc. Zygmun Bauman hauria trobat la vetllada deliciosa (el filòsof que ha definit aquest estil d'existència de "líquid").

L'autora ens fa un retrat de la protagonista -una psiquiatra que no es planteja esdevenir pacient ella mateixa per desgràcia seva- en la seva maduresa i, en fer-ho, parodia aquesta concepció moderna de viure: l'Agnès és enganyada per l'home que l'estima perquè, sabent-la al·lèrgica al compromís, li fa creure sempre que és un home casat i no disposat a deixar la seva muller; també és enganyada pel seu pare, que fugint d'un excés de protecció perillosament barrejat i confós amb una indiferència natural, necessita viure la seva pròpia vellesa sense que la comoditat de la descendent li invalidi la iniciativa; l'amiga íntima la conforta amb les seves trobades setmanals en les quals mantenen un diàleg de sords, cadascuna tancada en el seu soliloqui particular; la germana és la "moderneta" que viu esclava del disseny que ha imposat a la seva llar on a la post de planxar es menja, a la taula s'hi balla, a la rentadora hi viu el gat i quan ha d'arribar el fill ve l'ardu moment de pensar on posar-lo...

Ja ho veieu, tot plegat una paròdia on ens podem sentir reflectits, si no ens els extrems descrits, sí en la forma que tenim d'anar sempre apressats, gastant més temps en opinar que en raonar, col·leccionant amistats a Facebook però descurant les que tenim a l'abast de la mà i fent de la nostra existència un aparador sense refugi... Aquí us en deixem un petit tastet:

"Pel que fa a ella, la nostra protagonista, ha fet el de sempre: calcular com podria perdre el mínim de temps possible al peatge, però un detall li ha sortit malament. Sempre prepara la targeta de pagament molt abans i, no prou satisfeta amb això, també abaixa abans la finestreta i treu el braç, amb la finalitat de tenir-lo a l'exterior quan arriba a la cabina del cobrador. Això ha fet avui, però encara no hi té prou pràctica, o prou traça, perquè una forta ventada ha vençut la capacitat prènsil dels seus dits i la targeta se n'ha anat volant. [...] Total que si tenir la finestra abaixada són cinc segons d'estalvi, haver tret prèviament el braç suposa un estalvi de tres segons que, sumats als anteriors, fan un total de vuit segons. Això de fet no ho calcula amb gaire rigor, ho fa per

sobre, però s'aproxima força a un càlcul exacte. Són càlculs que li surten de natural, no els pot evitar.”

Bona lectura!

Muntsa Farré